

Den sorte Familie

Dansk Folke-Film i 5 Akter.

Stærke Sensationer

af hidtil absolut ukendt Effekt
vexler med snart muntre snart
rørende Scener af Livet, som
det leves i den lille Købstads
Idyl — i Storbyens Tummel —
i Artisternes mosaik-brogede
Verden.

En Rekord i Filmens Udvikling

betegner Roberts mirakuløse Redning
fra Kæmpe-Skorstenens Top.

Og aldrig har man i nogen Film
set en blot tilnærmelsesvis saa fare-
fuld Situation som Karens forsvundne
Kamp for Livet paa det af Luerne
omspændte Tag.

Personerne:

Strøm, Købmand Axel Strøm

Betra | hans | Ragnhild Christensen

Karen | Døtre | Gyda Aller

Robert Hansen, Skorstensfejer

Georg Christensen

Lille Ole * *

Mortensen, Kommis . Schack Jensen

Arbejdere, Brandmand, Artister osv.

Isenesættelsen ved
Alfred Cohn.

Robert.

Karen.

Den sorte Familie.

Den lille gamle Købstad med de snævre Gader og de røde Tage — hvor er den ikke hyggelig, som den ligger dér ved Fjordens blanke Vand!

Og se — midt i den: *Købmandsgaarden* med sine Kælders dunkle Mysterier, sine Lofters vidtløftige Labyrint og sine hundrede Krinkelkroges romantiske Underfundighed.

Har De blot een Dag slidt Byens toppede Brosten, saa kender De ogsaa Købmanden — og det baade af Navn og af Gavn.

Købmand Strøm er nemlig Byens absolut eneste Matador; i Klubben, i Byraadet, i Selskabslivet — overalt sporer De hans Indflydelse, igennem hele det lille Samfunds Harmoni klinger hans Stemmes Tone.

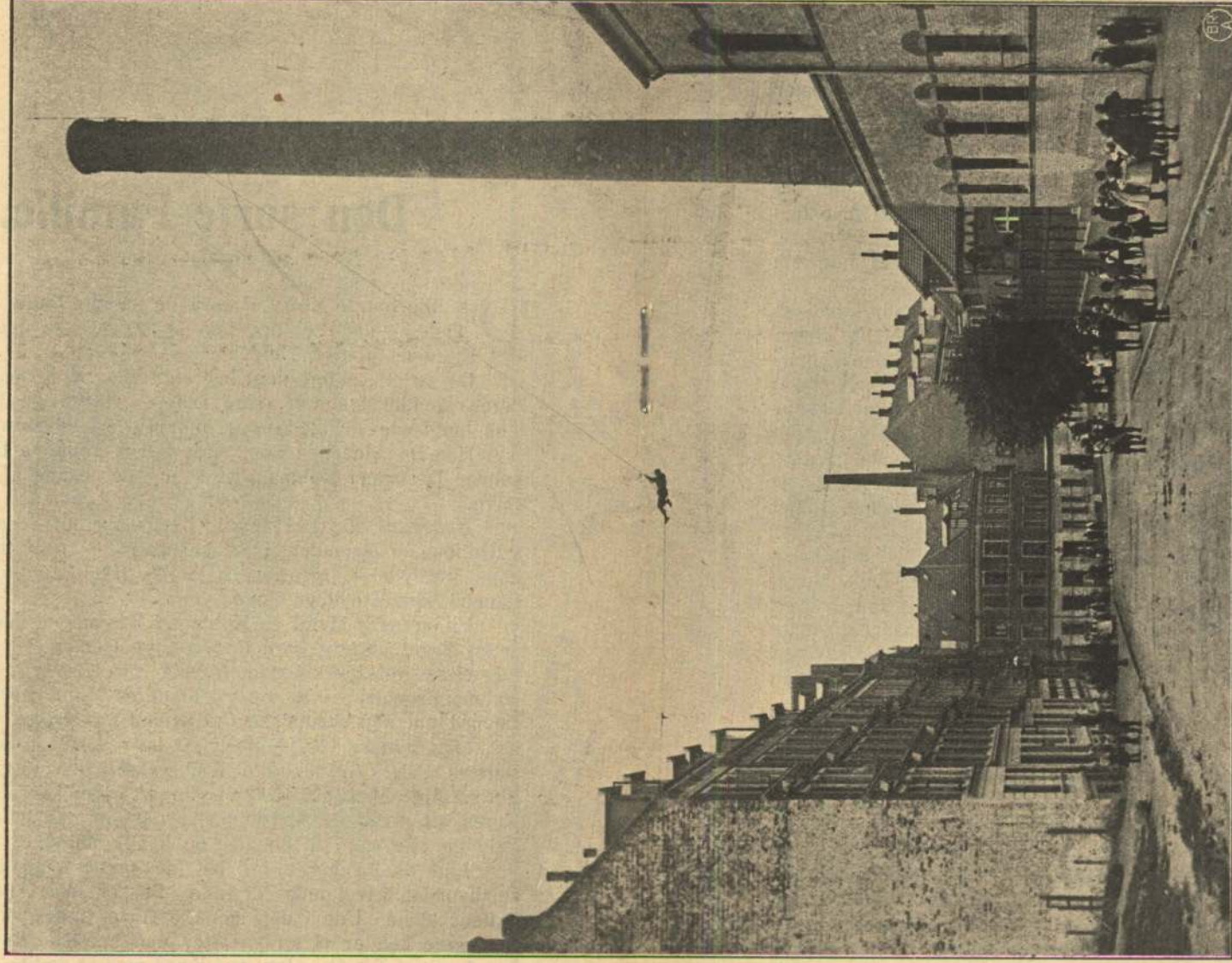
En myndig Mand er *Købmand Strøm* — men tillige en jovial Mand. Spørg bare Byens unge Herrer — de kommer for visse Aarsagers Skyld hyppig paa Besøg i den gamle *Købmandsgaard* — og De vil af deres Mund høre mangt et Lovord om den *Strøm'ske* Gæstfrihed og Hygge.

Men ganske vist — man vil især høre Lovsange til hans Datters Pris: *Karen*, alle Klubballets Dronning, alle unge giftefærdige Mandfolks Ideal „*Karen Rose, Karen Sol, Karen alt, hvad der er dejligt*“ — synes man at høre nynnet altid og allevegne til en kær og kendt Melodi.

Lad os da kigge ind bag de gamle hyggelige Mure og se, hvordan Livet leves derinde. Det er just i Eftermiddagskaffens Time. Ude i den smukke Have finder vi skøn *Karen* — hende kender vi straks efter den poetiske Beskrivelse, vi har faaet af hende. Hun er i Færd med at dække Kaffebordet. Men hvem er det, der hjælper hende? Hendes Moder? Nej — *Strøm* er Enkemand. Nej — det er *Købmandens* ældste Datter, *Petra*. Hendes Navn er ikke, som Søsterens, paa alles Læber;

Lille Ole.

Filmens Hoved-Sensation.

hun repræsenterer den solide Huslighed, hvor Karen er det ungdommelige Skælmeri.

Nu kommer Købmanden selv. Men han er ikke alene; med ham følger *Kommiss Mortensen* — og straks falder Karens Humør adskillige Grader: den unge Provinsløve er aabenbart ikke efter hendes Smag, hans Galanteri er hende en Plage.

Ret mange Øjeblikke taaler hun ikke hans Kurmageri — hun flygter til Havens ensomste Hjørne og lader Far og Søster Petra om at underholde Hr. Mortensen.

Som hun staar dér og ser frem for sig i sine egne Tanker — endnu lidt mut over det uvelkomne Besøg, men alligevel med Smilet tindrende i de kønne Øjne — tager hun sig frisk og sød ud. Man kan ikke se hende uden at blive forelsket i hende.

Og — just i dette solstraalende Sekund møder hun sin Skæbne!

Midt i Havens Ensomhed er hun nemlig alligevel slet ikke alene. Højt oppe fra Taget af et nærliggende Hus møder et frejdigt Blik hendes — det er Byens unge, raske Skorstensfejer, *Robert Hansen*, der under et Arbejdshvil har faaet Kig paa den slanke Ungpigeskikkelse dernede i det Grønne og nu uvilkaarligt i en kæk og en Smule forsoren Hilsen yder hendes Skønhed en hjertelig Hyldest. Hun gengælder hans Hilsen med et lyst og aabent Smil — og se, nu svinger *han* med sin blanke Hat, og *hun* kvitterer med en graciøs Vinken med sin hvide Haand . . .

Lidet aner hun, at fra dette Øjeblik at regne har Roberts Liv faaet et nyt Indhold, et nyt Maal. Han, den unge Mand, der intet har at bygge paa undtagen sin Profession og sit frejdige Humør, bliver snart paa det rene med, at han i dette korte Nu har kigget for dybt i et Par skælmske Øjne, og med sælsom Magt har den Tanke slaaet Rod hos ham: hvordan skal jeg vinde Karens Kærlighed?

Lykken staar den kække bi!

Endnu samme Nat opstaar der ved Karens Uforsigtighed Ildløs i Købmandsgaarden. Hendes Sovekammer og hele Tag-Etagen omspændes af Flammerne, og da Ilden opdages og Strøm og Karens Søster fortumlede styrter ud af deres Senge, konstaterer de med Gru, at det frygtelige Element har spærret enhver Adgang til Karens Kammer — kun et Mirakel kan frelse hende fra at indebrænde. Den lille Bys fuldkomne middelalderlige Brandvæsen staar ganske magtesløst overfor denne voldsomme Ildløs — — da kommer Robert til, og uforsagt tager han Kampen op med Luerne, rede til at sætte Livet ind for at frelse den, han elsker.

Galmandsværk! — Vanvid! — saaledes tager hans Daad

sig ud for alle de mange, der i Angst og Spænding iagttager hans frygtløse Dyst med de altfortærende Flammer. Ingen venter at se ham komme frelst fra den dumdristige Færd — — men Kærligheden lægger Staal i hans Arm, og faa Sekunder før Købmandsgaardens Tag er forvandlet til et glødende Fletværk af brændende Bjælker og Sparrer, kan Robert overgive Karen — slemt forbrændt, men frelst fra Døden — til Faderens og Søsterens Omhu.

Denne Bedrift gør Robert til Dagens Helt i den lille By, og fremfor alle andre ønsker naturligvis Købmand Strøm at

Paa det brændende Tag. Robert redder Karen.

hædre og belønne ham for hans kække Bedrift. Rundhaandet byder hende den unge Skorstensfejer en klækkelig Pengesum, men Robert vil ikke tage imod Pengene — han føler sig langt rigeligere belønnet ved den Buket, som Karen rækker ham den første Gang, han under hendes Rekonvalescens faar Lejlighed til at hilse paa hende i hendes Hjem. Blomsterne fortæller ham — hvad han just allerhelst vil høre — at hans Følelser har vundet Genklang i Karens Bryst, at hans Kærlighed nu vandrer paa Haabets lyse Veje . . .

Robert er lykkelig. Og endnu lykkeligere bliver han den Dag, da Karens Læber højt og lydeligt gentager Blomsternes

tyste Sprog — da hun lægger Armen om hans Hals og kysser ham og siger: Jeg elsker dig!

Dog snart formørkes de Unges Lykke. Købmand Strøm sætter sig med hele sin faderlige Myndighed imod, at hans Datter kaster sig hen til en fattig ung Mand som Robert. Den Gamle, som er vant til at møde blind Lydighed hos alle, tænker intet Øjeblik paa, at hans blide Datter kan vove at sætte sig op imod hans Villie. Men for en Gangs Skyld forregner han sig — denne strenge Regnemester. Karen hverken kan eller vil bryde den Pagt, hun har sluttet med Robert, og en Nat flygter hun bort med sin Elskede.

Rejsen gaar til Hovedstaden, og herfra sender hun sin ubønhørlige Fader et Telegram, hvori hun — kort og godt — meddeler ham, at Robert og hun nu er Mand og Hustru; overfor Kirkens Velsignelse af deres Pagt formaar hans kortsynede Vrede intet.

Fra den Dag bliver der stille i den gamle Købmandsgaard — stille, som var der en Syg i Huset.

* * *

Et Aar er gaaet.

I Roberts og Karens Hjem i Hovedstaden sætter nu og da en skingrende Barnestemme i med sin Opsang — det er deres førstefødte, deres Øjsten, deres lille Ole.

Det gaar den lille Familie rigtig godt. Robert har efterhaanden skabt sig en solid Kundekreds, og navnlig efter at han har lagt sig efter en Specialitet: Eftersyn af Kæmpeskorstenes og andre høje Bygningers Lynafledere — tjener han gode Penge.

Men netop denne Specialitet bliver ham overordentlig kostbar og skæbnesvanger.

En Aftenstund venter Konen ham som sædvanlig hjem. Det er over Fyraftenstid — nu maa han snart kunne være her! Men Robert udebliver. Hun bliver mere og mere urolig — til sidst driver hendes nervøse Anelser hende bort, ud til den Fabrik, hvor hun véd, at han i Dag har arbejdet.

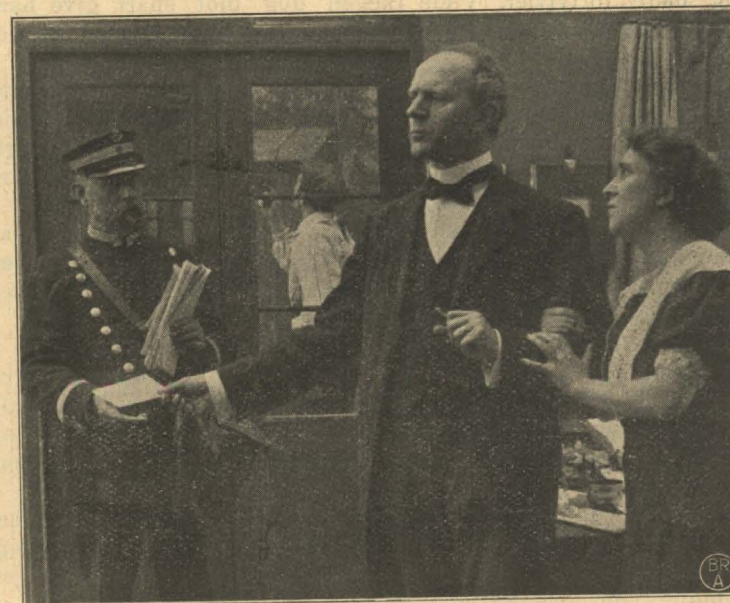
Og hendes Anelser har desværre ikke løjet. Der er hændt en Ulykke: Robert har, da han befandt sig øverst oppe paa Kæmpeskorstenens Tinde, *tabt sin Stige!* Han har allerede længe staaet deroppe, fortvivlet over ikke at kunne komme ned — medens ved Skorstenens Fod en stadig voksende Menneskemængde levende diskuterer de Hundrede ørkesløse Projekter til hans Redning.

Et Nu — og Karen har overskuet Ulykken i dens fulde Omfang. Men samtidig har hun forstaaet, at den, der skal hjælpe her, det er *hende selv* — ja, netop hende! Engang

reddede Robert sin Karen — — — og nu skal Karen frelse sin Robert.

Og hendes Tanke bliver til Virkelighed.

Aandeløs iler hun til den nærmeste Legetøjsforretning; derfra vender hun tilbage til Ulykkesstedet med Favnen fuld af Balloner. Og ved Hjælp af disse lykkes det hende nu, hvad end ikke Storstadens Brandvæsen opnaaede med sin Kæmpestige — der viste sig altfor kort! — hun faar en Snor sendt op til sin Mand deroppe paa hans udsatte, farefulde Post.

„Modtagelse nægtet!“

Snart har han hejst et tykt Tov op til sig. Den anden Ende af Tovet fastgøres med megen Møje inde i et Kvistværelse paa et 4. Sals Hus, der ligger overfor Fabrikken — og saa begynder Robert sin frygtelige Fart fra Skorstenens Top til Kvistkamrets Vindue.

Gang paa Gang synes Døden ham vis; men med Opbydelse af al sin Energi lykkes det ham — som ved et Mirakel — at naa Maalet*). Men da er hans Kræfter ogsaa udtømte, han synker bevidstløs sammen, og hans kække Hustru maa

*) Denne „Dødsfart“ er vel nok den mest imponerende realistiske Sensation, de levende Billeder endnu har præsteret. — Af den vil der gaa Ry viden om Lande!

mere bære end støtte ham ned ad Trappen, ned til den ventende Automobil, som kører dem af Sted til deres Hjem, fulgt paa Vej af de forsamlede Tilskuermassers rungende Hurraraab for *Heltinden!*

* * *

Et langt og trist Sygeleje bliver Roberts Lod.

Og under hans Sygdom gaar det ned ad Bakke for hans og hans Kones Hjem. Smalhals bliver Kok, og Robert bliver mere og mere fortvivlet. Vilde Lægen dog blot snart give ham Lov til igen at tage fat paa Professionen! Men dermed har det lange Udsigter.

Da viser Konen sig paany som den brillante og resolute lille Kone, hun er: en skønne Dag overrasker hun sin Mand med at præsentere sig for ham i en Skorstensfejer-Dragt, som hun har syet sig — og samme Dag gaar *hun* paa Arbejde og passer hans sorte og sodede Dont!

— Og saa kommer Robert da omsider saa vidt, at han kan begynde at gaa ud. Langsomt men sikkert vender Kræfterne tilbage — og endelig har han helt overvundet det Nervechok, han fik hin frygtelige Dag.

Men Robert vender *ikke* tilbage til Professionen!

Han har faaet en Idé — en stor Idé: han vil være Artist. Den Smidighed og Sikkerhed, han er i Besiddelse af, vil han udnytte ved at indstudere et sensationelt Stige-Nummer, som kan skaffe ham et vellønnet Engagement ved en Cirkus.

Med vanlig Energi fører han sit Forsæt igennem. Han opnaar at blive knyttet til den store „Cirkus Bernardi“ og kommer til at deltage i dette Verdens-Etablissements meget omtalte Tourné gennem Nordamerikas Forenede Stater.

Imens sidder Karen derhjemme i det gamle Land med sin Kæledægge, sin *lille Ole*. En Gang hver Uge faar hun Brev fra sin Mand, og hver Maaned sender han hende en Sum Penge — ikke saa faa for Resten; det er snart ikke saa helt lidt, der staar paa Fru Karen Hansens Konto i Sparekassen!

Men trods den voksende Velstand i det lille Hjem længes den lille Frue — længes efter sin Mand og efter sin Fa'r og Søster!

Sine Kære derhjemme i den gamle Købmandsgaard har hun aldrig genset siden sin Flugt ud i den vide Verden.

Een Gang — een eneste — har hun i sin Tid forsøgt at knytte den brudte Forbindelse; det var, da det kneb haardest for hende og Robert — men da nægtede hendes strenge

Fader at modtage hendes Brev, og siden hyllede hun sig i Tavshed og led i det stille.

* * *

Robert vender hjem — rask og glad og godt beslaaet med blanke Dollars.

Hvilken Gensynsglæde i det lille Hjem! Med hvilken Fryd trykker ikke Robert sin lille Dreng til sit Bryst!

Og hvor er det dog en morsom Idé, Karen har haft: at sy lille Ole en lille fix Skorstensfejer-Habit, som klæ'r ham allerkæreste.

I „Den sorte Familie“s Paaklædningsværelse.

Men lille Ole vil ikke rigtig kendes ved sin Fader; han er vant til at tænke sig Fa'r som en sort Mand — saadan som Mo'r har vist ham paa Billedet, der hænger paa Væggen! Der bliver ikke andet for, end at Robert maa trække i den sorte Uniform — *det* hjælper, saa er lille Ole glad!

Og midt i Munterheden dukker Karen frem; ogsaa hun har for Morskabs Skyld pyntet sig i sit sodede *Kostyme!*

Sandelig — en lystig sort Trio!

Straks faar Robert en Idé:

„Karen! Karen! vi laver et Ensemble — et Nummer,

hvor vi alle tre optræder i vores Skorstensfejer-Antræk —
Du og jeg og Rollingen dér! Det vil gøre Lykke, kan Du tro!“

* * *

Robert fik Ret.

„Den sorte Familie“ — saaledes blev Trio'en døbt — fik
en stor Succes, først i Hovedstaden, derpaa rundt om i Landets
Provinsbyer.

Saa gaar Rejsen da endelig ogsaa til Karens Fødeby. Og
her — ja behøver vi i Grunden at fortælle, hvad der sker
derovre i den gamle Fjordby? *Selvfolgelig* bliver der straks fra
Karens Søsters Side arbejdet paa at bringe en Forsoning i
Stand — *selvfolgelig* gaar baade Karen og hendes Mand med
Glæde ind paa Tanken — og *aller-selvfolgeligst* bliver det lille
Ole, der jævner Vejen og faar gamle Strøm og hans Datter
til at mødes i Forstaaelse og Kærlighed.

Thi Bedstefa'r kan ikke modstaa „den lille Skorstensfejer“.

Optaget af
Nordisk Films Co.
№ 29

REKLAMETRYKKERIE
BOSCH & PETERSEN
ÅRHUS

Den sorte Familie

Dansk Folke-Film i 5 Akter.

Stærke Sensationer

af hidtil absolut ukendt Effekt
vexler med snart muntre snart
rørende Scener af Livet, som
det leves i den lille Købstads
Idyl — i Storbyens Tummel —
i Artisternes mosaik-brogede
Verden.

En Rekord i Filmens Udvikling

betegner Roberts mirakuløse Redning
fra Kæmpe-Skorstenens Top.

Og aldrig har man i nogen Film
set en blot tilnærmelsesvis saa fare-
fuld Situation som Karens fortviolede
Kamp for Livet paa det af Luerne
omspændte Tag.

Personerne:

Strøm, Købmand Axel Strøm

Betra | hans | Ragnhild Christensen

Karen | Døtre | Gyda Aller

Robert Hansen, Skorstensfejer

Georg Christensen

Lille Ole * * *

Mortensen, Kommis . Schack Jensen

Arbejdere, Brandmænd, Artister osv.

Isenesættelsen ved
Alfred Cohn.

Robert.

Karen.

Lille Ole.

Den sorte Familie.

Den lille gamle Købstad med de snævre Gader og de røde Tage — hvor er den ikke hyggelig, som den ligger dér ved Fjordens blanke Vand!

Og se — midt i den: *Købmandsgaarden* med sine Kælderes dunkle Mysterier, sine Lofters vidtløftige Labyrint og sine hundrede Krinkelkroges romantiske Underfundighed.

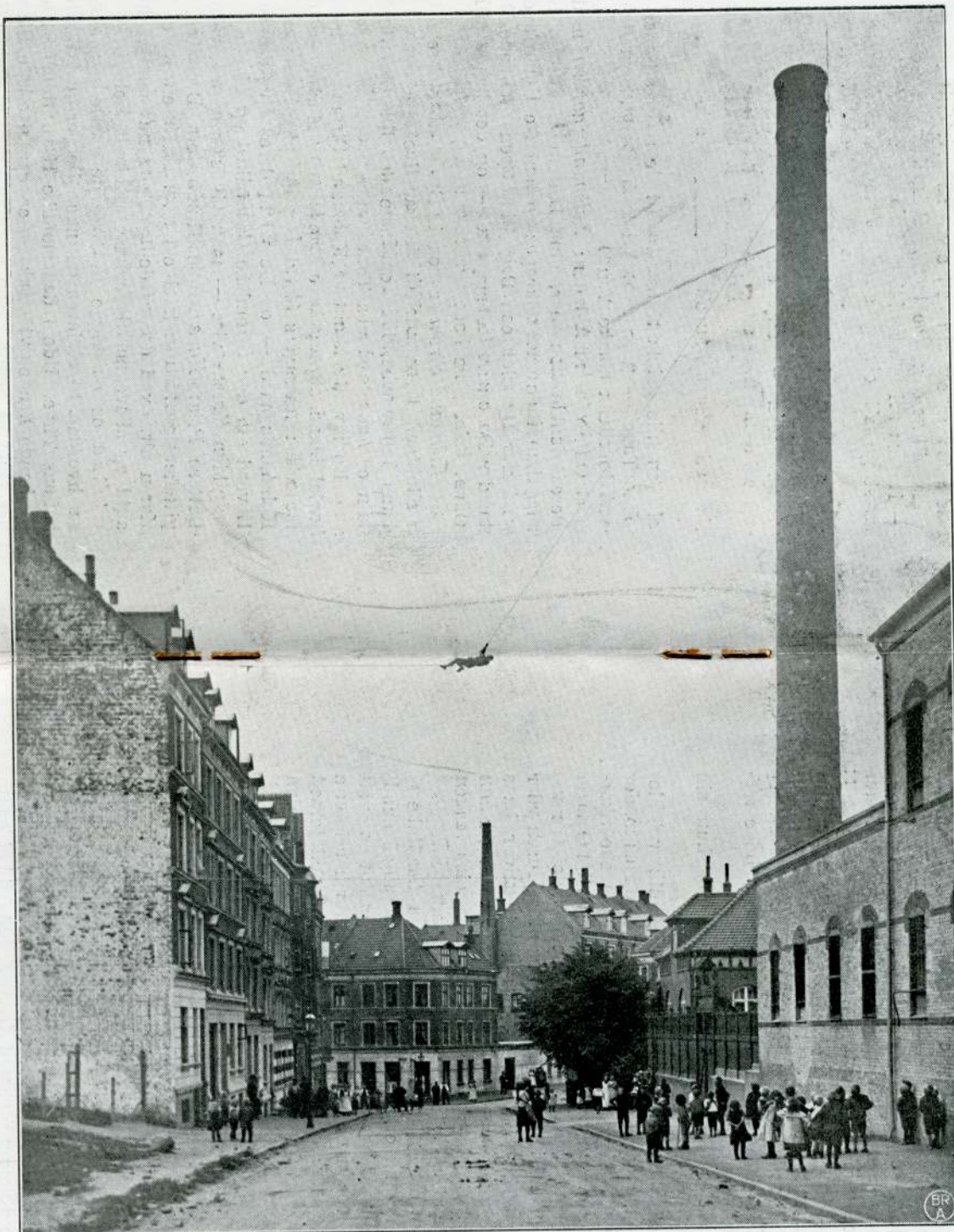
Har De blot een Dag slidt Byens toppede Brosten, saa kender De ogsaa Købmanden — og det baade af Navn og af Gavn.

Købmand Strøm er nemlig Byens absolut eneste Matador; i Klubben, i Byraadet, i Selskabslivet — overalt sporer De hans Indflydelse, igennem hele det lille Samfunds Harmoni klinger hans Stemmes Tone.

En myndig Mand er Købmand Strøm — men tillige en jovial Mand. Spørg bare Byens unge Herrer — de kommer for visse Aarsagers Skyld hyppig paa Besøg i den gamle Købmandsgaard — og De vil af deres Mund høre mangt et Lovord om den Strøm'ske Gæstfrihed og Hygge.

Men ganske vist — man vil især høre Lovsange til hans Datters Pris: *Karen*, alle Klubbacters Dronning, alle unge giftefærdige Mandfolks Ideal . . . „Karen Rose, Karen Sol, Karen alt, hvad der er dejligt“ — synes man at høre nynnet altid og allevegne til en kær og kendt Melodi.

Lad os da kigge ind bag de gamle hyggelige Mure og se, hvordan Livet leves derinde. Det er just i Eftermiddagskaffens Time. Ude i den smukke Have finder vi skøn Karen — hende kender vi straks efter den poetiske Beskrivelse, vi har faaet af hende. Hun er i Færd med at dække Kaffebordet. Men hvem er det, der hjælper hende? Hendes Moder? Nej — Strøm er Enkemand. Nej — det er Købmandens ældste Datter, *Petra*. Hendes Navn er ikke, som Søsterens, paa alles Læber;

Filmens Hoved-Sensation.

tyste Sprog — da hun lægger Armen om hans Hals og kysser ham og siger: Jeg elsker dig!

Dag snart formørkes de Unges Lykke. Købmand Strøm sætter sig med hele sin faderlige Myndighed imod, at hans Datter kaster sig hen til en fattig ung Mand som Robert. Den Gamle, som er vant til at møde blind Lydighed hos alle, tænker intet Øjeblik paa, at hans blide Datter kan vove at sætte sig op imod hans Villie. Men for en Gangs Skyld forregner han sig — denne strenge Regnemester. Karen hverken kan eller vil bryde den Pagt, hun har sluttet med Robert, og en Nat flygter hun bort med sin Elskede.

Rejsen gaar til Hovedstaden, og herfra sender hun sin ubønhørlige Fader et Telegram, hvori hun — kort og godt — meddeler ham, at Robert og hun nu er Mand og Hustru; overfor Kirkens Velsignelse af deres Pagt formaar hans kortsynede Vrede intet.

Fra den Dag bliver der stille i den gamle Købmandsgaard — stille, som var der en Syg i Huset.

* * *

Et Aar er gaaet.

I Roberts og Karens Hjem i Hovedstaden sætter nu og da en skingrende Barnestemme i med sin Opsang — det er deres førstefødte, deres Øjsten, deres lille Ole.

Det gaar den lille Familie rigtig godt. Robert har efterhaanden skabt sig en solid Kundekreds, og navnlig efter at han har lagt sig efter en Specialitet: Eftersyn af Kæmpeskorstenes og andre høje Bygningers Lynafledere — tjener han gode Penge.

Men netop denne Specialitet bliver ham overordentlig kostbar og skæbnesvanger.

En Aftenstund venter Konen ham som sædvanlig hjem. Det er over Fyraftenstid — nu maa han snart kunne være her! Men Robert udebliver. Hun bliver mere og mere urolig — til sidst driver hendes nervøse Anelser hende bort, ud til den Fabrik, hvor hun véd, at han i Dag har arbejdet.

Og hendes Anelser har desværre ikke løjet. Der er hændt en Ulykke: Robert har, da han befandt sig øverst oppe paa Kæmpeskorstenens Tinde, *tabt sin Stige!* Han har allerede længe staaet deroppe, fortvivlet over ikke at kunne komme ned — medens ved Skorstenens Fod en stadig voksende Menneskemængde levende diskuterer de Hundrede ørkesløse Projekter til hans Redning.

Et Nu — og Karen har overskuet Ulykken i dens fulde Omfang. Men samtidig har hun forstaaet, at den, der skal hjælpe her, det er *hende selv* — ja, netop hende! Engang

reddede Robert sin Karen — — — og nu skal Karen frelse sin Robert.

Og hendes Tanke bliver til Virkelighed.

Aandeløs iler hun til den nærmeste Legetøjsforretning; derfra vender hun tilbage til Ulykkesstedet med Favnen fuld af Balloner. Og ved Hjælp af disse lykkes det hende nu, hvad end ikke Storstadens Brandvæsen opnaaede med sin Kæmpestige — der viste sig altfor kort! — hun faar en Snor sendt op til sin Mand deroppe paa hans udsatte, farefulde Post.

„Modtagelse nægtet!“

Snart har han hejst et tykt Tov op til sig. Den anden Ende af Tovet fastgøres med megen Møje inde i et Kvistværelse paa et 4. Sals Hus, der ligger overfor Fabrikken — og saa begynder Robert sin frygtelige Fart fra Skorstenens Top til Kvistkamrets Vindue.

Gang paa Gang synes Døden ham vis; men med Opbydelse af al sin Energi lykkes det ham — som ved et Mirakel — at naa Maalet*). Men da er hans Kræfter ogsaa udtømte, han synker bevidstløs sammen, og hans kække Hustru maa

*) Denne „Dødsfart“ er vel nok den mest imponerende realistiske Sensation, de levende Billeder endnu har præsteret. — Af den vil der gaa Ry viden om Lande!

mere bære end støtte ham ned ad Trappen, ned til den ventende Automobil, som kører dem af Sted til deres Hjem, fulgt paa Vej af de forsamlede Tilskuermassers rungende Hurraraab for *Heltinden!*

* * *

Et langt og trist Sygeleje bliver Roberts Lod.

Og under hans Sygdom gaar det ned ad Bakke for hans og hans Kones Hjem. Smalhals bliver Kok, og Robert bliver mere og mere fortvivlet. Vilde Lægen dog blot snart give ham Lov til igen at tage fat paa Professionen! Men dermed har det lange Udsigter.

Da viser Konen sig paany som den brillante og resolute lille Kone, hun er: en skønne Dag overrasker hun sin Mand med at præsentere sig for ham i en Skorstensfejer-Dragt, som hun har syet sig — og samme Dag gaar *hun* paa Arbejde og passer hans sorte og sodede Dont!

— Og saa kommer Robert da omsider saa vidt, at han kan begynde at gaa ud. Langsomt men sikkert vender Kræfterne tilbage — og endelig har han helt overvundet det Nervechok, han fik hin frygtelige Dag.

Men Robert vender *ikke* tilbage til Professionen!

Han har faaet en Idé — en stor Idé: han vil være Artist. Den Smidighed og Sikkerhed, han er i Besiddelse af, vil han udnytte ved at indstudere et sensationelt Stige-Nummer, som kan skaffe ham et vellønnet Engagement ved en Cirkus.

Med vanlig Energi fører han sit Forsæt igennem. Han opnaar at blive knyttet til den store „Cirkus Bernardi“ og kommer til at deltage i dette Verdens-Etablissements meget omtalte Tourné gennem Nordamerikas Forenede Stater.

Imens sidder Karen derhjemme i det gamle Land med sin Kæledægge, sin *lille Ole*. En Gang hver Uge faar hun Brev fra sin Mand, og hver Maaned sender han hende en Sum Penge — ikke saa faa for Resten; det er snart ikke saa helt lidt, der staar paa Fru Karen Hansens Konto i Sparekassen!

Men trods den voksende Velstand i det lille Hjem længes den lille Frue — længes efter sin Mand og efter sin Fa'r og Søster!

Sine Kære derhjemme i den gamle Købmandsgaard har hun aldrig genset siden sin Flugt ud i den vide Verden.

Een Gang — een eneste — har hun i sin Tid forsøgt at knytte den brudte Forbindelse; det var, da det kneb haardest for hende og Robert — men da nægtede hendes strenge

Fader at modtage hendes Brev, og siden hyllede hun sig i Tavshed og led i det stille.

* * *

Robert vender hjem — rask og glad og godt beslaaet med blanke Dollars.

Hvilken Gensynsglæde i det lille Hjem! Med hvilken Fryd trykker ikke Robert sin lille Dreng til sit Bryst!

Og hvor er det dog en morsom Idé, Karen har haft: at sy lille Ole en lille fix Skorstensfejer-Habit, som klæ'r ham allerkæreste.

I „Den sorte Familie“s Paaklædningsværelse.

Men lille Ole vil ikke rigtig kendes ved sin Fader; han er vant til at tænke sig Fa'r som en sort Mand — saadan som Mo'r har vist ham paa Billedet, der hænger paa Væggen! Der bliver ikke andet for, end at Robert maa trække i den sorte Uniform — *det* hjælper, saa er lille Ole glad!

Og midt i Munterheden dukker Karen frem; ogsaa hun har for Morskabs Skyld pyntet sig i sit sodede Kostyme!

Sandelig — en lystig sort Trio!

Straks faar Robert en Idé:

„Karen! Karen! vi laver et Ensemble — et Nummer,

hvor vi alle tre optræder i vores Skorstensfejer-Antræk —
Du og jeg og Rollingen dér! Det vil gøre Lykke, kan Du tro!“

* * *

Robert fik Ret.

„Den sorte Familie“ — saaledes blev Trio'en døbt — fik
en stor Succes, først i Hovedstaden, derpaa rundt om i Landets
Provinsbyer.

Saa gaar Rejsen da endelig ogsaa til Karens Fødeby. Og
her — ja behøver vi i Grunden at fortælle, hvad der sker
derovre i den gamle Fjordby? *Selvfølgelig* bliver der straks fra
Karens Søsters Side arbejdet paa at bringe en Forsoning i
Stand — *selvfølgelig* gaar baade Karen og hendes Mand med
Glæde ind paa Tanken — og *aller-selvfølgeligst* bliver det lille
Ole, der jævner Vejen og faar gamle Strøm og hans Datter
til at mødes i Forstaaelse og Kærlighed.

Thi Bedstefa'r kan ikke modstaa „den lille Skorstensfejer“.

Biograf-Theatret

Fjerritslev

Fredag den 13. Aug. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.
Søndag den 15. Aug. Kl. 5, 6 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$ og 9 $\frac{1}{2}$.
Onsdag den 18. Aug. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Den sorte Familie.

Dansk Folke-Film i 5 Akter.

Lille Ole.

Stærke Sensationer af hidtil absolut ukendt Effekt veksler med snart muntre snart rørende Scener af Livet, som det leves i den lille Købstads Idyl — i Artisternes mosaikbrogede Verden.

Heltens Fart fra Trøjborgs Skorsten maa ses af hele Familien.

En lille Dreng paa 2 $\frac{1}{2}$ Aar spiller en af Hovedrollerne. Derfor er det ogsaa et rigtig Stykke for Børn.

En Rekord i Filmens Udvikling betegner Roberts mirakuløse Redning fra Kæmpe-Skorstenens Top.

Aldrig har man i nogen Film set en blot tilnærmelsesvis saa farefuld Situation som Karens fortvivlede Kamp paa det af Luerne omspændte Tag.

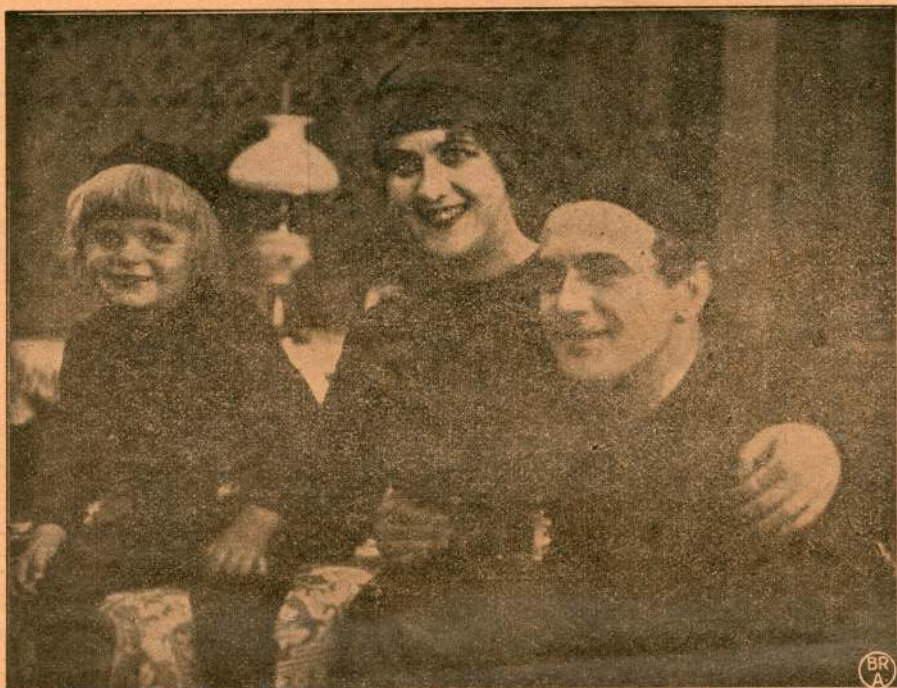
Personerne.

Strøm, Købmand	Axel Strøm.
Petra	Ragnhild Christensen.
Karen hans Dotter	Gyda Aller.
Robert Hansen, Skorstensfejer	Georg Christensen.
Lille Ole	* * *
Mortensen, Kommiss	Schack Jensen.
Arbejdere, Brandmænd, Artister osv.	

Paa det brændende Tag. Robert redder Karen.

Foruden alle Sensationerne og den overordentlig fængslende Handling skabes denne Films kolossale Succes af „den lille Skorstensfejer“. Børn og Voksne, ja selv de mest fordringsfulde Tilskuere — alle er de lige begejstrede for lille Ole.

Tre glade Ansigter.

Overalt, hvor denne enestaaende og interessante og i højeste Grad originale Film er bleven opført, har Presse og Publikum være enige om at rose den i Sprogets mest smigrende Udtryk.

hun repræsenterer den solide Huslighed, hvor Karen er det ungdommelige Skælmeri.

Nu kommer Købmanden selv. Men han er ikke alene; med ham følger *Kommis Mortensen* — og straks falder Karens Humør adskillige Grader: den unge Provinsløve er aabenbart ikke efter hendes Smag, hans Galanteri er hende en Plage.

Ret mange Øjeblikke taaler hun ikke hans Kurmageri — hun flygter til Havens ensomste Hjørne og lader Far og Søster Petra om at underholde Hr. Mortensen.

Som hun staar dér og ser frem for sig i sine egne Tanker — endnu lidt mut over det uvelkomne Besøg, men alligevel med Smilet tindrende i de kønne Øjne — tager hun sig frisk og sød ud. Man kan ikke se hende uden at blive forelsket i hende.

Og — just i dette solstraalende Sekund møder hun sin Skæbne!

Midt i Havens Ensomhed er hun nemlig alligevel slet ikke alene. Højt oppe fra Taget af et nærliggende Hus møder et frejdigt Blik hendes — det er Byens unge, raske Skorstensfejer, *Robert Hansen*, der under et Arbejdshvil har faaet Kig paa den slanke Ungpigeskikkelse dernede i det Grønne og nu uvilkaarligt i en kæk og en Smule forsoren Hilsen yder hendes Skønhed en hjertelig Hyldest. Hun gengælder hans Hilsen med et lyst og aabent Smil — og se, nu svinger *han* med sin blanke Hat, og *hun* kvitterer med en graciøs Vinken med sin hvide Haand . . .

Lidet aner hun, at fra dette Øjeblik at regne har Roberts Liv faaet et nyt Indhold, et nyt Maal. Han, den unge Mand, der intet har at bygge paa undtagen sin Profession og sit frejdige Humør, bliver snart paa det rene med, at han i dette korte Nu har kigget for dybt i et Par skælmske Øjne, og med sælsom Magt har den Tanke slaaet Rod hos ham: hvordan skal jeg vinde Karens Kærlighed?

Lykken staar den kække bi!

Endnu samme Nat opstaar der ved Karens Uforsigtighed Ildløs i Købmandsgaarden. Hendes Sovekammer og hele Tag-Etagen omspændes af Flammerne, og da Ilden opdages og Strøm og Karens Søster fortumlede styrter ud af deres Senge, konstaterer de med Gru, at det frygtelige Element har spærret enhver Adgang til Karens Kammer — kun et Mirakel kan frelse hende fra at indebrænde. Den lille Bys fuldkomment middelalderlige Brandvæsen staar ganske magtesløst overfor denne voldsomme Ildløs — — — da kommer Robert til, og uforsagt tager han Kampen op med Luerne, rede til at sætte Livet ind for at frelse den, han elsker.

Galmandsværk! — Vanvid! — saaledes tager hans Daad

sig ud for alle de mange, der i Angst og Spænding iagttager hans frygtløse Dyst med de altfortærende Flammer. Ingen venter at se ham komme frelst fra den dumdristige Færd — — — men Kærligheden lægger Staal i hans Arm, og faa Sekunder før Købmandsgaardens Tag er forvandlet til et glødende Fletværk af brændende Bjælker og Sparrer, kan Robert overgive Karen — slemt forbrændt, men frelst fra Døden — til Faderens og Søsterens Omhu.

Denne Bedrift gør Robert til Dagens Helt i den lille By, og fremfor alle andre ønsker naturligvis Købmand Strøm at

Paa det brændende Tag. Robert redder Karen.

hædre og belønne ham for hans kække Bedrift. Rundhaandet byder han den unge Skorstensfejer en klækkelig Pengesum, men Robert vil ikke tage imod Pengene — han føler sig langt rigeligere belønnet ved den Buket, som Karen rækker ham den første Gang, han under hendes Rekonvalescens faar Lejlighed til at hilse paa hende i hendes Hjem. Blomsterne fortæller ham — hvad han just allerhelst vil høre — at hans Følelser har vundet Genklang i Karens Bryst, at hans Kærlighed nu vandrer paa Haabets lyse Veje . . .

Robert er lykkelig. Og endnu lykkeligere bliver han den Dag, da Karens Læber højt og lydeligt gentager Blomsternes